

El jersei era nou, d'un vermell lleig i llampant. Era 12 de maig, però la temperatura havia caigut per sota dels deu graus, i després de quatre dies tremolant en mànigues de camisa m'havia comprat un abric de segona mà en comptes de posar-me a regirar les caixes de roba d'hivern. Primavera a Chicago.

Jo seia al meu cubicle revestit de xarpellera i mirava fixament la pantalla. La història d'aquell dia era d'una maldat atenuada. Quatre nens, d'entre dos i sis anys, havien aparegut tancats en una habitació del South Side amb un parell d'entrepans de tonyina i un litre de llet. Els havien deixat tres dies sols, esvalotant-se com pollastres sobre el menjar i les deposicions de l'estora. La mare havia sortit a xuclar una mica la pipa i s'havia oblidat d'ells. Coses que passen. Ni cremades de cigarreta ni ossos trencats. Només una pèrdua irreparable. Havia vist la mare després de l'arrest: la Tammy Davis, de vint-i-dos anys, rossa i grassa, amb dos cercles perfectes de maquillatge rosa a les galtes de la mida de gots de xarrup. Me la imaginava asseguda en un sofà desballestat, amb els llavis sobre el metall; la fiblada seca del fum. I en acabat tot fluïa molt de pressa, els nens es perdien en la llunyania i ella tornava a l'institut, quan els nois encara li feien cas i era la noia més guapa, la que es pintava els llavis i mastegava bastonets de canyella abans de fer petons.

Una panxeta. Una olor. Cigarretes i cafè de dies. El meu editor, el respectat i esgotat Frank Curry, que tirava enrere el cos

sobre les seves sabates Hush Puppy clivellades. Amb les dents xopes de saliva marró de tabac.

—Com portes la història, nana? —Tenia una xinxeta a la taula, amb la punta cap amunt. Ell la va empènyer suaument amb l'ungla groga.

—Gairebé estic. —Tenia mil tres-centes paraules de text. En necessitava nou-centes.

—Molt bé. Engega-la a rodar, envia l'article i vine al despatx.

—Perfecte. Deu minuts. —Volia que em tornés la xinxeta.

Va sortir del meu cubicle. La corbata se li gronxava fins a prop de l'entreuix.

—Preaker?

—Sí, Curry?

—Engega-la a rodar.

En Frank Curry es pensa que sóc una bleada. Potser perquè sóc dona. Potser perquè sóc una bleada.

El despatx d'en Curry és a la tercera planta. Estic segura que cada cop que mira per la finestra i veu el tronc d'un arbre s'espanta i es fot de mala llet. Els bons editors no veuen escorça, veuen fulles, i això si arriben a distingir els arbres des de vint o trenta pisos d'altura. Però el *Daily Post*, el quart diari més important de Chicago, relegat als afores, té espai per ocupar. N'hi ha prou amb tres pisos, que s'estenen imparablement enfora, com una taca, sense que ningú s'hi fixi mai entre els venedors d'estores i les botigues de llums. Una gran constructora va aixecar el nostre municipi en tres anys de feina ben organitzada —1961-1964— i després el va batejar amb el nom de la seva filla, que havia patit un accident greu muntant a cavall quan faltava un mes perquè s'acabessin les obres. «Aurora Springs», va dir el constructor, i es va aturar a fer-se una foto al costat del rètol de la ciutat nova de trinca. Després va agafar la família i se'n va anar. La filla, que ara passa dels cinquanta i

està bé, tret d'algun pessigolleig ocasional als braços, viu a Florida i torna cada tants anys per fer-se una foto amb el seu rètol homònim, com la del pare.

L'última vegada que va venir en vaig fer un article. A en Curry no li va agradar gens, no suporta els articles sobre fragments de vida. Mentre el llegia li va caure el got de Chambord i va sortir del despatx fent olor de gerds. En Curry s'emborratxa d'una manera força discreta, però sovint. Però no és per això que té una perspectiva tan íntima del terra. És mala sort i prou.

Vaig entrar i vaig tancar la porta del despatx, que no s'assembla gens a com em pensava que seria el despatx del meu editor. Jo anhelava grans panells de roure gravat, una porta de vidre —on posés «Editor en cap»— a través de la qual els principiants ens poguessin veure discutir abundantament sobre els drets de la Primera Esmena. El despatx d'en Curry és insulsi i institucional, com la resta de l'edifici. Hi podies discutir de periodisme o t'hi podies fer la prova de Papanicolau. Tant era.

—Parla'm de Wind Gap. —En Curry es va posar la punta del bolígraf al mentó grisenc. Ja m'imaginava el puntet blau entre els pèls incipients.

—És a baix de tot de Missouri, al taló de la bota. A dos pams de Tennessee i Arkansas —vaig dir, exposant ràpidament els fets. A en Curry li encantava interrogar insistentment els seus periodistes sobre qualsevol cosa que considerés pertinent: el nombre d'assassinats de l'any anterior a Chicago, la demografia de Cook County o, vés a saber per què, la història del meu poble, un tema que hauria preferit evitar—. Existeix des de la guerra civil —vaig continuar—. És a prop del Mississipí, o sigui que durant una època va ser una ciutat portuària. Ara la indústria principal és una explotació porcinària. Hi viuen unes dues mil persones. Rics de tota la vida i escòria.

—I tu què ets?

—Escòria. D'una família rica de tota la vida. —Vaig somriure. Ell va arrufar les celles.

—I què collons hi passa?

Em vaig quedar callada, catalogant els diversos desastres que s'havien pogut abatre sobre Wind Gap. És un poble que està de pega, d'aquells on sempre hi passen desgràcies: una topada d'autobusos o un tornado. Una explosió en una sitja o un nen petit que cau dins d'un pou. A part, començava a estar de mal humor. Esperava —com sempre que en Curry em crida al despatx— que em felicités per un article recent, que em passés a un departament millor, cony, que em passés un paperet amb un augment de l'1 per cent escrit amb un gargot, però no estava preparada per parlar dels esdeveniments recents a Wind Gap.

—La teva mare encara hi viu, oi, Preaker?

—Mare. Padrastra. —I una germanastra nascuda quan jo anava a la universitat que em resultava tan poc real que sovint oblidava com es deia: Amma. I la Marian, sempre la Marian, desapareguda feia tant de temps.

—Hòstia, i no hi parles mai? —No des del Nadal, una trucada glacial i cortesa després d'administrar-me tres bourbons. M'amoïnava que la mare els pogués ensumar a través del telèfon.

—Últimament no.

—Déu meu, Preaker, llegeix els telegrams, de tant en tant. Em sembla que hi va haver un assassinat a finals d'agost, oi? Una nena escanyada?

Vaig fer que sí amb el cap, com si ho sabés. Mentia. La meva mare era l'única persona de Wind Gap amb qui tenia relació, per limitada que fos, i no me n'havia dit res. Curiós.

—Ara n'ha desaparegut una altra. Fa tota la pinta de ser un assassí en sèrie. Agafa el cotxe, vés-hi i aconsegueix-me la història. Afanya't. Demà al matí et vull allà.

Ni pensaments.

—Aquí ja en tenim, d'històries de terror, Curry.

—Sí, i també tenim tres diaris que ens fan la competència amb el doble de diners i de personal. —Es va passar la mà pels

cabells, que li van caure en blens fatigats—. Estic fart que ens fotin les notícies. Ara tenim l'oportunitat de ser nosaltres els que destapem alguna cosa. Una cosa grossa.

En Curry es pensa que només cal encertar la història per convertir-te en el diari per excel·lència de Chicago de la nit al dia i guanyar-te una credibilitat d'abast nacional. L'any passat, un altre diari que no érem nosaltres va enviar un periodista a la seva ciutat natal, en un racó de Texas, per parlar d'un grup d'adolescents que s'havien ofegat en les inundacions de la primavera. El paio va fer un article elegíac però ben escrit sobre la naturalesa de l'aigua i el penediment, i va parlar de tot, des de l'equip de beisbol on jugaven els nois, que havia perdut tres dels seus millors jugadors, fins a la funerària del poble, d'una incompetència absoluta a l'hora de netejar cadàvers ofegats. Aquells articles van guanyar el Pulitzer.

Fos com fos, no hi volia anar. En tenia tan poques ganes que em vaig adonar que havia agafat els braços de la cadira amb les mans, com si en Curry me n'hagués de voler arrencar d'una estrebada. Va seure, se'm va quedar mirant un instant amb els ulls aigualits de color avellana i va somriure com si fos un metge a punt de donar una mala notícia. A en Curry li encantaven les escridasades —esqueien molt a la seva imatge d'editor a l'antiga— però també era una de les persones més honestes que coneixia.

—Mira, nana, si no ho pots fer, no ho pots fer. Però em penso que et podria anar bé. Per treure't unes quantes coses de sobre. Per tornar a aixecar el cap. És una història collonuda, la necessitem. I tu també la necessites.

En Curry sempre m'havia donat suport. Es pensava que seria la seva millor periodista, deia que tenia un cap ple de sorpreses. En els dos anys que feia que treballava per a ell no havia deixat de decebre les seves expectatives. A vegades de manera flagrant. Ara notava que, allà assegut a l'altra banda de la taula, m'esperonava a tenir una mica de fe en ell. Vaig fer un cop de cap que esperava que semblés ple de confiança.

—Faré les maletes. —Vaig deixar marques de suor de les mans a la cadira.

No m'havia de preocupar de cap animal domèstic, no havia de deixar plantes a càrrec del veí. Vaig posar cinc mudes en una bossa d'esport, la meua manera de convence'm que abans que s'acabés la setmana ja seria fora de Wind Gap. En el moment de donar l'última mirada a la casa, el pis se'm va revelar de cop i volta. Semblava el d'un universitari: barat, transitori i bàsicament poc inspirat. Em vaig prometre que quan tornés invertiria uns quants calés en un sofà com Déu mana, com a recompensa per la història increïble que estava segura que trauria a la llum.

A la taula del costat de la porta hi havia una foto del meu jo preadolescent agafant la Marian, més o menys amb set anys. Totes dues riem. Ella té els ulls esbatanats de sorpresa, jo els tanco amb força. L'estrenyo contra mi, les seves cametes primes em pengen sobre els genolls. No recordo aquell dia ni de què rèiem. Amb els anys, s'havia acabat convertint en un misteri agradable. Em penso que m'agrada, no saber.

Sóc dona de prendre banys. No dutxes. No suporto el ruixim, em fa brunzir la pell, com si algú hagués encès un interruptor. O sigui que vaig posar una tovallola fina d'hotel al forat de la dutxa, vaig apuntar el telèfon cap a la paret i em vaig asseure en els set centímetres d'aigua que s'hi havien acumulat. El pèl púbic d'algú altre em surava al costat.

Vaig sortir de l'aigua. No hi havia segona tovallola, o sigui que vaig córrer cap al llit i em vaig eixugar amb una manta barata i esponjosa. Després vaig beure un bourbon calent i vaig maleir la màquina de gel.

Wind Gap és a unes onze hores al sud de Chicago. En Curry

havia tingut la benevolència de concedir-me el pressupost per passar una nit en un motel i esmorzar l'endemà al matí, si me'l prenia a la gasolinera. Però un cop arribés al poble, m'estaria a casa de la mare. Això ho va decidir ell per mi. Ja sabia la reacció que em trobaria quan aparegués a la porta. Un atabalament ràpid i sobtat, una mà enlaire, una abraçada desigual que em deixaria lleugerament inclinada cap a una banda. Conversa sobre la casa desendreçada, tot i que no ho estaria. Interrogatori sobre la durada de la meva estada enmig d'un grapat de cortesies.

—Quants dies podrem gaudir de la teva presència, reina? —em diria. Que volia dir: «Quan te'n vas?».

El que més em trasbalsa és que sigui tan educada.

Sabia que m'havia de preparar les notes, que m'havia d'apuntar les preguntes. En comptes d'això vaig beure més bourbon, després vaig prendre una mica d'aspirina i vaig tancar el llum. Acotxada pel ronc humit de l'aire condicionat i el sorollet dels trets elèctrics d'un videojoc a l'habitació del costat, em vaig adormir. Només era a cinquanta quilòmetres del poble, però necessitava una última nit fora.

Al matí vaig engolir un dònut de melmelada passat i vaig tirar cap al sud, mentre la temperatura es disparava i el bosc frondós s'anava imposant a totes dues bandes. Aquesta part de Missouri és tan plana que no presagia res de bo; quilòmetres d'arbres poc majestuosos trencats només per la franja estreta de l'autopista on era. La mateixa escena es repetia cada dos minuts.

Wind Gap no es veu de lluny. L'edifici més alt només té tres pisos. Però, després de vint minuts de conduir, vaig saber que ja hi era. Primer va aparèixer una gasolinera. Davant hi havia un grup de nois esparracats, avorrits i amb el pit nu. Al costat d'una camioneta vella, un nen en bolquers llançava grapats de sorra enlaire mentre la seva mare omplia el dipòsit. Duia els cabells tenyits

de ros, però les arrels marrons li arribaven gairebé a les orelles. Va xisclar alguna cosa als nois, però no vaig poder distingir-la en passar-hi per davant. Poc després, el bosc es va anar esclerissant. Vaig passar per davant d'un centre comercial reduït a la mínima expressió, amb un lloc de rajos UVA, una armeria i una botiga de cortines. Després va aparèixer un atzucac solitari de cases velles que havien de formar part d'una nova urbanització que no es va arribar a fer. I, finalment, el poble en si.

Sense motiu aparent, en el moment de passar el rètol que em donava la benvinguda a Wind Gap vaig aguantar la respiració, com els nens quan entren en un cementiri. Feia vuit anys que no venia, però era un paisatge visceral. Si tirava per aquell carrer, trobaria la casa de la meva professora de piano dels anys de primària, una antiga monja amb un alè que feia sentor d'ou. Aquell camí duia al petit parc on vaig fumar la primera cigarreta un dia xafogós d'estiu. Si tirava per aquell bulevard faria cap a Woodberry, i l'hospital.

Vaig decidir anar directament a la comissaria. Era en una punta de Main Street, que, com el seu nom indica, era el carrer principal de Wind Gap. A Main Street hi podies trobar un saló de bellesa i una ferreteria, un tot a cent que es deia Tot-a-Cent i una biblioteca amb dotze prestatges. Hi podies trobar una botiga de roba que es deia Candy's Casuals, on podies comprar pitxis, colls rodons i jerseis amb anegüets i escoles estampades. La majoria de dones simpàtiques que hi havia a Wind Gap eren professores o mares que treballaven en llocs com Candy's Casuals. D'aquí a uns quants anys potser hi trobareu un Starbucks, també, que durà al poble el que el poble tant anhela: una cosa a la moda que ja vingui envasada i aprovada per endavant. Ara per ara, però, només hi ha una fonda greixosa a càrrec d'una família que no recordo com es diu.

Main Street estava buit. Ni cotxes ni gent. Un gos corria per la vorera, sense un amo que el cridés al darrere. Els fanals estaven empaperats amb llaços grocs i fotocòpies granulades d'una nena

petita. Vaig aparcar el cotxe i vaig arrencar un dels fulls, que estava enganxat de biaix en un senyal d'estop, a l'alçada d'un nen petit. Era un cartell casolà, amb la paraula «Desapareguda» escrita a la part de dalt amb una negreta que semblava pintada amb retolador. La fotografia mostrava una nena d'ulls foscos amb un somriure feréstec i massa cabells pel cap que tenia. La mena de nena que els professors descriuriem com un «dimoniet». Em va caure bé.

Natalie Jane Keene

Edat: 10

Desapareguda des de l'11 de maig

Vista per última vegada al parc Jacob J. Garret, duia uns pantalons curts texans i una samarreta vermella de ratlles.

Pistes: 555-7377

Tenia l'esperança d'entrar a la comissaria i que em diguessin que havien trobat la Natalie Jane. Illesa. Sembla que es va perdre o que es va fer una revinclada al turmell al mig del bosc, o que va fugir i després s'ho va repensar. Tornaria a agafar el cotxe, conduiria fins a Chicago i no parlaria amb ningú.

Va resultar que els carrers estaven deserts perquè mig poble estava escorcollant el bosc en direcció nord. La recepcionista de la comissaria em va dir que em podia esperar; no faltava gaire perquè en Bill Vickery, el cap, tornés a dinar. La sala d'espera tenia el fals aire domèstic de les consultes dels dentistes, em vaig asseure a la cadira taronja de la punta i vaig fullejar una revista, la Redbook. Un ambientador endollat allà a la vora desprenia una olor plàstica que se suposava que m'havia de recordar les brises campestres. Mitja hora després ja havia mirat tres revistes i l'olor em començava a marejar. Quan en Vickery va entrar, la recepcionista em va assenyalar amb un cop de cap i va xiuxiuejar amb un desdeny àvid: «premsa».

En Vickery, un paio prim de cinquanta-i-pocs, ja havia suat

l'uniforme. La camisa se li enganxava al pit i els pantalons li feien bossa al lloc on hi hauria d'haver hagut el cul.

—Premsa? —Em va mirar fixament amb unes bifocals prominents—. Quina premsa?

—Senyor Vickery, sóc la Camille Preaker, del *Daily Post* de Chicago.

—Chicago? Per què ha vingut des de Chicago?

—M'agradaria parlar amb vostè de les nenes; la Natalie Keene i la que va morir assassinada l'any passat.

—Càsum Déu. Com és que n'heu sentit a parlar, allà dalt? Càsum.

Va mirar la recepcionista, i després un altre cop a mi, com si estiguéssim conxorxats. Després em va indicar que el seguís.

—No em passis les trucades, Ruth.

La recepcionista va posar els ulls en blanc.

En Bill Vickery va passar davant meu per un passadís de panells de fusta i fotografies emmarcades de cavalls i truites de riu, i després vam entrar al seu despatx, que no tenia finestres i que, de fet, era un quadradet ple d'arxivadors metàl·lics. Es va asseure, va encendre una cigarreta. No me'n va oferir cap.

—No vull que això es publiqui, senyoreta. No tinc cap intenció de permetre que es publiqui.

—Em temo que no té gaire més remei, cap Vickery. Els nens són l'objectiu d'un criminal. La gent ho ha de saber. —És la frase que he estat assajant tot el camí. Desvia les culpes als déus.

—I a vostès què els importa? No són els seus nens, són els de Wind Gap. —Es va aixecar, es va tornar a asseure i va posar bé uns quants papers—. Em penso que puc afirmar sense por a equivocar-me que fins ara Chicago no s'havia preocupat mai pels nens de Wind Gap. —Al final se li va trencar la veu. En Vickery va fer una pipada, va girar el voluminós anell d'or que duia al dit petit i va parpellejar, tot en ràpida successió. De cop i volta em va semblar que es posaria a plorar.

—Té raó. Segurament no. Miri, no serà una història ofensiva. És important. Si l'ha de fer sentir millor, jo sóc de Wind Gap. —Ja ho tens, Curry. Ho estic intentant.

Em va tornar a mirar. De fit a fit.

—Com es diu?

—Camille Preaker.

—Com és que no la conec?

—No m'he ficat mai en embolics, senyor —li vaig fer un petit somriure.

—La teva família es diu Preaker.

—Ma mare es va casar i va perdre el nom de soltera deu fer uns vint-i-cinc anys. Adora i Alan Crellin.

—Ah. A ells sí que els conec. —Tothom els coneixia, a ells. No n'hi havia gaire, de gent amb diners, a Wind Gap, no amb diners de debò—. Però continuo sense voler-la aquí, senyoreta Preaker. Si escriu l'article, d'ara endavant només se'ns coneixerà per... això.

—Una mica de publicitat pot anar bé —vaig oferir-me—. En altres casos ha ajudat.

En Vickery es va quedar un moment quiet, avaluant la bossa de l'esmorzar, que estava tota rebregada en una punta de la taula. Feia olor de mortadella. Va murmurar alguna cosa sobre la merda que havia estat el cas JonBenet.

—No, gràcies, senyoreta Preaker. I no faré comentaris. No tinc cap comentari sobre cap investigació en curs. Em pot citar literalment.

—Miri, tinc dret a ser aquí. Fem-ho fàcil. Vostè em dóna alguna informació. Alguna cosa. I llavors em perdrà de vista per un temps. No li vull complicar la feina. Però he de fer la meva. —Era un altre fragment de conversa que m'havia empescat més o menys a l'altura de Saint Louis.

Vaig sortir de la comissaria amb un mapa fotocopiats de Wind Gap en el qual el cap Vickery havia marcat una petita creu al lloc on havien trobat el cos de la nena assassinada l'any anterior.

L'Ann Nash, de nou anys, havia aparegut a Falls Creek el 27 d'agost, en un riu sorollós i ple d'irregularitats que travessa el bosc de North Woods. Des del capvespre del dia 26, quan va desaparèixer, un grup de recerca havia pentinat el bosc. Però van ser uns caçadors els qui la van trobar a les cinc de la matinada. L'havien escanyat amb un fil d'estendre roba pels volts de mitjanit, dues voltes al coll. Després l'havien llençat al riu, que anava baix d'aigua després de la llarga sequera estiuenca. Havien lligat el fil en una roca enorme, i la nena havia passat la nit a la deriva, surant en el torrent parsimoniós. L'havien enterrat amb un taüt tancat. És tot el que en Vickery em va voler dir. Em va caldre una hora de preguntes aconseguir-ho.

Des de la cabina de la biblioteca vaig marcar el número del cartell de «Desapareguda». Una veu de dona gran es va identificar com la línia de col·laboració ciutadana de la Natalie Keene, però de fons sentia un rentaplats que s'agitava. La dona em va informar que, pel que ella sabia, la cerca continuava a North Woods. Qui hi volgués col·laborar s'havia de presentar a la carretera d'accés i portar l'aigua que pogués necessitar. S'esperaven temperatures rècord.

A l'escenari de la cerca, quatre noies rosses seien amb l'esquena enravenada sobre unes estovalles de pícnic esteses al sol. Em van assenyalar un dels camins i em van dir que el seguís fins que trobés el grup.

—Què hi fas, aquí? —va preguntar la més bonica. Tenia la cara enrojolada, amb la rodonesa de les noies en la primera adolescència i duia els cabells separats en llaços, però els pits, que apuntaven orgullosament cap a l'exterior, eren els d'una dona adulta. D'una adulta amb sort. Va somriure com si em conegués, cosa que era impossible perquè ella devia ser una nena de pàrvuls l'última vegada que havia estat a Wind Gap. Però tenia un aire

familiar. Potser era la filla d'una antiga companya de classe. L'edat encaixaria a la perfecció si a algú li haguessin fet un bombo just acabat l'institut. No era improbable.

—He vingut a ajudar, res més —vaig dir.

—Molt bé —va fer un somriure de suficiència i em va despatxar per concentrar-se a treure's un tros de pintaungles del dit gros del peu.

Vaig travessar la grava calenta i vaig entrar al bosc, que semblava encara més calorós. L'aire tenia una humitat selvàtica. Mates de solidago i de sumac silvestre em fregaven els turmells, i les llavors blanques i peludes de les carolines suraven pertot arreu, se'm ficaven a la boca, em picaven els braços. Quan jo era petita en dèiem vestits de fada, ho vaig recordar de cop i volta.

Sentia que cridaven la Natalie a la llunyania, tres síl·labes que s'alçaven i queien com una cançó. Després de deu minuts de caminar fort, els vaig veure: devien ser quatre dotzenes de persones que caminaven en files llargues i furgaven amb bastons l'herba que tenien davant.

—Hola! Hi ha notícies? —em va cridar un home amb panxeta cervesera, el que tenia més a prop. Vaig sortir del camí i vaig serpentejar entre els arbres per acostar-m'hi.

—Puc ajudar d'alguna manera? —No estava del tot preparada per treure la llibreta allà mateix.

—Pots caminar al meu costat —va dir—. Sempre va bé tenir una persona més. Menys terreny per cobrir. —Vam estar uns minuts caminant en silenci, i de tant en tant el meu company s'aturava a escurar-se la gola amb un estossecc humit i pedregós.

—A vegades penso que hauríem de calar-hi foc, a aquests boscos —va dir abruptament—. No sembla que hi passi mai res de bo. Ets amiga dels Keene?

—De fet sóc periodista. Del *Daily Post* de Chicago.

—Hmm... Ves per on. Escrius sobre tot això?

Un gemec sobtat va córrer entre els arbres, un crit de noia:

«Natalie!». Les mans em van començar a suar mentre corriem cap al crit. Vaig veure siluetes que es precipitaven cap a nosaltres. Una adolescent amb els cabells d'un ros que gairebé era blanc ens va empènyer per obrir-se pas fins al camí, amb la cara vermella i entortolligada. Ensopegava com una borratxa frenètica i cridava al cel el nom de la Natalie. Un home més gran, potser el seu pare, es va posar a la seva altura, li va passar el braç per l'esquena i la va treure del bosc.

—L'han trobat? —va cridar el meu amic.

Brandada de cap col·lectiva.

—Em penso que només s'ha espantat —va cridar un altre home—. Massa fort per a ella. Sigui com sigui, les noies no haurien de ser aquí, tal com estan les coses. —L'home em va fer una mirada punyent, es va treure la gorra de beisbol per eixugar-se el front i va continuar remouent l'herba.

—Quina feina tan trista —va dir el meu company—. Quina època tan trista. —Vam seguir avançant a poc a poc. Vaig apartar una llauna de cervesa rovellada d'un cop de peu. Després una altra. Un ocell solitari va passar volant a l'altura dels nostres ulls, i després va pujar de dret a la capçada dels arbres. Un saltamartí em va aterrar sobtadament al canell. Una màgia inquietant.

—Et fa res que et preguntis què en penses, de tot això? —vaig treure la llibreta, la vaig brandar davant seu.

—No sé si te'n puc dir gran cosa.

—El que en penses, només. Dues nenes en un mateix poble...

—Bé, no se sap que hi hagi cap relació, oi? Tret que tu sàpigues alguna cosa que jo no sé. Pel que en sabem, la Natalie apareixerà sana i estàlvia. No han passat ni dos dies.

—Hi ha alguna teoria sobre l'Ann? —vaig preguntar.

—Devia ser un sonat, un grillat. Un paio travessa la ciutat, s'oblida de prendre's les pastilles, sent veus que li parlen. Una cosa així.

—Per què ho dius?

Es va aturar, va treure un paquet de tabac de mastegar de la butxaca de darrere, se'n va fotre un bon pessic a les genives i ho va mastegar fins que va aconseguir la primera clivella perquè el tabac pogués fluir. Vaig sentir un formigueig empàtic a l'interior de la boca.

—Per què havia de voler arrencar les dents de la nena, si no?

—Li va treure les dents?

—Totes menys el tros de darrere d'un queixal de llet.

Després d'una altra hora sense resultats ni gaire més informació, vaig deixar el meu company, en Ronald Kamens («si vols posa-hi la inicial del segon nom, també: J.»), i vaig tirar cap al sud, al lloc on havien trobat el cos de l'Ann l'any anterior. Van passar quinze minuts abans que es deixés de sentir el nom de la Natalie. Deu minuts més tard vaig sentir el rierol de Falls Creek, el plany brillant de l'aigua.

No devia ser gens fàcil carregar una nena per aquest bosc. Les branques i les fulles escanyen el camí, hi ha arrels que abonyegen el terra. Si l'Ann era una veritable nena de Wind Gap, un poble que exigeix una feminitat extrema al seu sexe més dèbil, devia dur els cabells llargs fins a l'esquena. Se li haurien enganxat als matolls. Constantment em semblava que les teranyines eren flocs de cabells lluents.

L'herba del lloc on havien trobat el cos i on la policia havia buscat pistes exhaustivament encara estava aplanada. Hi havia unes quantes puntes de cigarreta recents que algun curiós desvagat havia deixat al seu pas. Nens avorrits que s'espantaven els uns als altres dient que havien vist un boig amb un rastre de dents ensangonades.

Al riu hi havien trobat el seguit de rocs on havien assegurat el fil d'estendre amb què havien lligat l'Ann pel coll, que l'havia tingut mitja nit surant en el corrent. Ara l'aigua fluïa suaument so-

bre la sorra. El senyor Ronald J. Kamens m'ho havia dit amb orgull: la gent del poble havia arrencat els rocs, els havia carregat a la part descoberta d'una camioneta i els havia esmicolat fora del poble. Era un gest impactant de fe, com si aquella destrucció hagués d'impedir qualsevol mal futur. Aparentment, no havia funcionat.

Em vaig asseure a la riba del rierol i vaig passar les mans pel terra pedregós. Vaig agafar una pedra suau i calenta i la vaig prémer contra la galta. Em preguntava si l'Ann devia haver vingut mai aquí quan era viva. Potser la nova generació de nanos de Wind Gap havien trobat una manera més interessant de matar els estius. Quan jo era petita anàvem a nedar una mica més avall, en un lloc on una sèrie de lloses immenses formaven piscines de poca fondària. Els crancs de riu ens passaven a frec dels peus i nosaltres els intentàvem atrapar i cridàvem si n'arribàvem a tocar un. Ningú no duia banyador, hauria sigut planificar massa. Ens limitàvem a tornar a casa amb bicicleta, tots xops, amb pantalons curts i samarretes sense mànigues, movent el cap com gossos molls.

De tant en tant hi havia nois més grans, equipats amb escopetes i cervesa robada, que apareixien amb passos feixucs de camí cap a caçar llebres o esquiroles voladors. Duïen trossos de carn ensangonada penjant del cinturó. Sempre m'impressionaven, aquells nanos, fatxendes, mamats i amb olor de suor, agressivament indiferents a la nostra existència. Ara sé que hi ha altres maneres de caçar. Però el caçador cavallerós, que recorda Teddy Roosevelt practicant la caça major i es retira a prendre un gintònic vigoritzant després d'un dia al camp, no és la mena de caçador amb què vaig créixer. Els nois que jo coneixia, que començaven molt joves, eren caçadors sanguinaris. El que anhelaven era el bot fatal de la bestiola abatuda, de l'animaló que un moment abans fugia amb moviments sedosos i que ara la seva bala feia anar de tort.

Quan encara feia secundària, devia tenir dotze anys, un dia vaig entrar a la caseta de caçador d'un nen veí, el cobert revestit de plafons de fusta on s'obrien i s'escorxaven els animals. Llaços de carn rosa i humida penjaven dels cordills, esperant que s'assequessin per fer-ne carn fumada. El terra de sorra estava rovellat de sang. A la paret hi havia tot de fotografies de dones despullades. N'hi havia de completament eixarrancades, a d'altres les agafaven i les penetraven. En una hi sortia una dona lligada, amb ulls vidriosos, els pits estirats i plens de venes com grans de raïm mentre un home la muntava per darrere. Sentia la seva flaire en aquell aire espès i bestial.

Aquella nit, a casa, em vaig passar un dit per sota de les calces i em vaig masturbar per primera vegada, panteixant i amb l'estómac regirat.